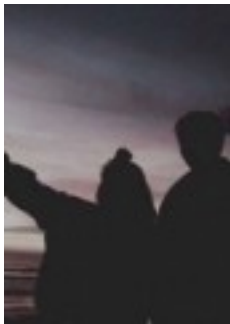

Nha Đầu! Anh Yêu Em

Contents

Nha Đầu! Anh Yêu Em	1
1. Chương 1: Trưởng Thành	1
2. Chương 2: Gặp Gỡ	3
3. Chương 3: Lần Đầu	5
4. Chương 4: Cái Gọi Là Hạnh Phúc	7
5. Chương 5: Trở Về	8
6. Chương 6: Ly Hôn - Rời Đi	10
7. Chương 7: Sinh Con	11
8. Chương 8: Đến Lâu Đài	12
9. Chương 9: Cha Con Gặp Nhau	15
10. Chương 10: Cự Tuyệt - Tổ Tình	17
11. Chương 11: Kết Thúc	21

Nha Đầu! Anh Yêu Em

Giới thiệu

- Nam Liễu Nhiên (18 tuổi - Nữ chính): Thông minh, xinh đẹp, em gái bảo bối của Tổng giám đốc tập đoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-anh-yeu-em>

1. Chương 1: Trưởng Thành

Nam Liễu Nhiên bước vào căn phòng trắng, không khí lạnh lẽo bao vây. Cô bước vào nhìn người con trai đang nằm trên giường bệnh, mắt nhắm lại, xung quanh là dây truyền máu, đầu quấn băng chảy đầy máu.

Tít...tít...tít...

Tiếng máy đo nhịp tim kêu vang, cô hoảng hốt, ôm lấy thân thể người con trai đó, không ngừng hô gọi “Bác sĩ, bác sĩ...”

Một đám người mặc áo blouse trắng bước vào, vẻ mặt mỗi người khẩn trương

- Kích điện lần 1...

- Kích điện lần 2...

Cô nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nước mắt không tự chủ rơi xuống thật nhiều, cô không muốn mất anh, cô muốn anh mãi mãi bên cạnh cô, từ khi nào cô lại trở thành con người đáng thương như vậy?

- Nam tiểu thư, Nam tổng bị va chạm quá mạnh, chúng tôi đã cô hết sức, xin chia buồn cùng cô. Mời cô vào gặp Nam tổng lần cuối.

Vị bác sĩ vẻ mặt buồn bã bước ra nói với cô, làm cô không khỏi đau thương. Cô chạy thật nhanh vào bên trong. Người con trai kia nhìn thấy cô, gương mặt lộ vẻ đau đớn lập tức cố cười.

- Nhiên nhi, lại đây...

Anh gắng sức nói với cô, đôi mắt đầy yêu thương, anh vui mừng vì phút cuối cuộc đời được gặp cô.

- Liễu Thăng, anh... anh không thể bỏ em được. Anh phải giữ lời... anh phải ở đây với em. Em không muốn... em chỉ mới trở về... anh... anh không được bỏ em

Cô khóc, trông rất bi thương. Người con trai kia nhìn cô không khỏi đau lòng, bàn tay nâng lên xoa đầu cô.

- Nhiên nhi ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng. Đến lúc anh đến gặp cha mẹ rồi. Em phải tự chăm sóc bản thân em, sẽ có người thay anh chăm sóc cho em. Em là đứa em gái anh yêu thương nhất. Tiểu bảo bối, không khóc nữa

- Được được, em không khóc, Nhiên nhi không khóc, anh ngồi đây chơi với em, nhanh!

- Nghe anh nói, Nghiêm Nhiên là do anh một tay gây dựng mới có ngày hôm nay, em phải thay anh quản lí phát triển nó. Nghe lời anh, em phải...

Chưa nói hết câu, anh nhắm mắt buông tay. Anh đã đi rồi, đi xa rất xa cô rồi. Cô đau lòng khóc hét lên, cô chỉ có một người anh trai, cha mẹ không còn anh cũng nuốt lời bỏ cô mà đi. Bây giờ cô còn ai?

Hậu sự của anh đã xong xuôi, cô nghe theo lời anh tiếp quản Tập đoàn Nghiêm Nhiên [Nghiêm: Tôn nghiêm, ý là cao quý - Nhiên: trong Nam Liễu Nhiên]

Hôm nay, ngày anh mất được một tháng, luật sư đều đã đưa di chúc anh làm cho cô, cô thừa kế tất cả của anh trai. Cô đứng trước mộ anh, nhìn người con trai trong ảnh trên bia đá, nước mắt không kìm được trào ra, hôm nay là ngày cô nhận chức Tổng giám đốc. Cô lột bỏ vẻ ngoài ngây thơ trở nên trưởng thành hơn, cô đến để cho anh thấy em gái của anh đã trưởng thành, để anh yên lòng nhắm mắt.

- Anh, Nhiên nhi nghe lời anh, sau này em sẽ là Tổng giám đốc, sẽ bảo vệ mình thật tốt không để ai ức hiếp em. Anh yên tâm nhắm mắt, kẻ đã hại anh, đời này em khó tha

Cô cười tươi nhìn tấm ảnh, đây có thể xem như là nụ cười hiếm hoi nhất từ khi anh mất.

Cô bước lên chiếc xe Audi ở cổng nghĩa trang, đạp ga chạy đến Tập đoàn Nghiêm Nhiên

Cô bước xuống xe, đưa chìa khóa cho bảo vệ gần đó để vào gara cho cô. Bước vào tòa nhà rộng lớn 80 tầng, nhân viên bên trong ai cũng đưa mắt nhìn cô, đầu đó phát ra tiếng xì xầm

- Cô ấy thật xinh đẹp, không biết là tiểu thư nhà nào... Nhìn xem, khắp người tỏa ra khí thế oai phong bức người, khuôn mặt lạnh lùng, mắt chứa sát khí như vậy, người can đảm cũng không dám đến gần. Nhưng phải công nhận cô ấy quá xinh đẹp.

- Nhìn đi, khuôn mặt y hệt Tổng giám đốc quá cổ của chúng ta.

- ...

- ...

- ...

Hàng loạt lời bàn tán xì xầm, cô không quan tâm, sải chân cao quý bước vào thang máy chuyên dụng, lên tầng cao nhất - Tầng dành riêng cho Tổng giám đốc.

Thư kí, quản lí, các nhân viên cấp cao trong công ty hàng trăm người trước mặt cuối đầu chào cô. Cô cũng chẳng màn đến, một bước vào phòng Tổng giám đốc.

Bước vào căn phòng này, cô lại nhớ về năm 13 tuổi, công ty đã đứng đầu thế giới. Anh trai mang cô đi làm. Đi họp thì ôm cô trong ngực, khi làm việc thì để cô ngồi bên cạnh.

Cô ngồi lên ghế Tổng giám đốc. Oai phong, khí thế bức người.

Bắt đầu làm việc, thư kí tiến vào nghe dặn dò của cô. Cô im lặng hồi lâu, mở miệng.

- Mang bản vẽ Bộ sưu tập còn dang dở của Nam Liễu Thăng đến, mang hết tài liệu đến đây. 10 phút.

- Vâng.

Thư kí chạy đi, nếu như 10 phút mà không làm xong, thì phải về nhà làm ruộng. Một khi bị Nghiêm Nhiên đuổi sẽ không còn nơi nào dám nhận, kể cả Nam Cung cũng không thể nhận.

Thư kí mang hết vào cho cô, cô bắt đầu làm việc.

2. Chương 2: Gặp Gỡ

Đến giờ chiều thì đã làm xong tất cả, cô rất thông minh, công việc như vậy không làm khó được cô.

Cô ra khỏi công ty, bước lên xe chạy đi, vô thức chạy đến khu mộ của Nam Liễu Thăng. Cô cười, lại đến đây nữa rồi. Cô bước xuống xe, đi đến trước mộ anh.

- Anh, hôm nay em đã đến công ty, em làm hết công việc anh chưa làm xong, hoàn thành Bộ sưu tập của anh. Anh thấy em có giỏi không?

- Em rất nhớ anh... Rất nhớ rất nhớ, sinh nhật năm nay của em không có anh... em phải mừng tuổi một mình... Em rất nhớ anh.

Cô chợt òa khóc, bỗng đầu truyền đến một cơn đau, mắt không mở nổi, cô ngất xỉu. Tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng trắng, mùi thuốc nồng nặc.

- Em đã tỉnh?

Một giọng nói lạnh lùng của nam nhân truyền đến, nam nhân này rất đẹp trai, cứ như nam thần vậy, ánh mắt lạnh lùng tràn ngập đau thương nhìn cô.

- Đây là đâu?

- Bệnh viện.

- Sao tôi ở đây?

- Nè, nha đầu, em đứng trước mộ của Nam Liễu Thăng khóc chết lên chết xuống, ngất xỉu nằm đó không ai ngó ngang, may mắn là tôi đi thăm mộ anh ta, nếu tôi không có mặt một là em bị kẻ xấu cưỡng bức, hai là em bị lạnh mà chết đó.

Cô nhớ lại, mỉm cười lắc đầu. Anh nhìn thấy cô cười, cảm thấy lòng mình như được xoa dịu. Nếu có thể, anh muốn nhìn thấy cô cười mỗi ngày. Tại sao hôm nay anh lại nghĩ như vậy chứ? Bình thường cực kỳ lạnh khốc, không gần nữ sắc, hôm nay gặp cô lại như vậy. Điên rồi, ngày mai phải gặp bác sĩ tâm lý thôi.

- Cảm ơn. Tôi đi trước đây.

Cô tháo hết dây truyền dịch trên người xuống, bước đi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, xe cô được để ngay trước cửa bệnh viện, cô bước lên xe, phóng xe đi nhanh thật nhanh về nhà.

Còn ở chỗ anh, nụ cười trên môi cứng đờ, quay sang nhìn thủ hạ.

- Điều tra cô gái này, trong hôm nay báo cáo.

- Vâng, giám đốc.

Cô về nhà, chẳng ăn uống gì, một bước chạy lên phòng tắm rửa, nhảy lên giường nhắm mắt lại, đánh một giấc tới sáng.

Còn ở chỗ anh, anh đang nằm trên sofa nghĩ về cô, nhớ nụ cười của cô. Tại sao cô gái này khiến người ta muốn che chở bảo vệ? Không được. Anh đã quyết, cô phải là của anh, phải mang cô về nhà che chở cho cô. Anh cười gian.

- Tổng giám đốc, đã điều tra.

Thủ hạ đưa cho anh một bao thư lớn. Anh mở ra.

- Nam Liễu Nhiên, Tổng giám đốc Nghiêm Nhiên.

- Anh trai Nam Liễu Thăng mất cách đây một tháng.

Anh cười, một cách phúc hắc. “Bảo bối, đừng mong chạy thoát”

Ngày hôm sau, cô vẫn là đi làm, làm hết công việc còn lại, cô có thời gian rảnh 3 tuần. Cô lái xe về nhà, tắm xong đi bộ trên đường. Vô tình đụng phải một người. Cô không nhìn mặt người kia.

- Xin lỗi, xin lỗi đã đụng phải, tôi xin lỗi.

Cô vội xin lỗi, không để ý người kia là ai. Người kia nhìn thấy cô, vui vẻ mỉm cười.

- Ngẩng đầu lên.

Âm thanh nam nhân vang lên, cô nhìn người đó, là anh ta? Người đã giúp cô.

- Thì ra là anh?

- Là tôi, em đụng tôi chỉ xin lỗi suông nghe dễ quá.

- Vậy thì làm sao?

- Đền bù.

- Bằng cách nào?

- Mời tôi ăn cơm!

- Được rồi, tôi chưa ăn, đi thôi.

Cô và anh bước vào một Nhà hàng món Nhật gần đó. Trong buổi cơm.

- Tôi tên Nam Cung Hiên.

Anh cười ôn nhu nhìn cô.

- Tổng giám đốc Nam Cung?

- Ủ. Theo như tôi biết em là Nhiên nhi?

- Tên thân mật này từ khi nào anh có thể gọi?

- Thân mật? Tôi là bạn thân của anh trai em, còn là hôn phu của em!

- Anh nói xằng nói bậy gì vậy?

- Tôi là nói thật. Đọc đi.

Anh đưa một bao thư cho cô. Cô mở ra xem, là của Nam Liễu Thăng.

'Tiểu bảo bối, thư này anh để cho Nam Cung Hiên tận tay đưa em, cậu ta là hôn phu của em. Nghe lời anh kết hôn đi. Cậu ta sẽ thay anh yêu thương chăm sóc em. Nhiên nhi, em đừng làm anh lo lắng. Chỉ có nghe lời anh thì anh mới yên tâm. Ngoan, bảo bối, cậu ấy là người tốt, phải thật hạnh phúc.

Nam Liễu Thăng'

Cô đọc xong phì cười.

- Cho tôi thời gian được không?

- Bao lâu?

- Tùy hứng thôi. Đến khi nào tôi chấp nhận anh.

- Vậy tôi dọn đến nhà em ở, tôi cũng như em mà em cũng như tôi. Hai kẻ đáng thương, tôi sẽ ở bên em.

- Như vậy đi!

Anh đưa cô về, sáng sớm ngày hôm sau đã nằm trên giường bên cạnh cô.

- Nè, anh làm gì ở đây?

Cô quát lớn, trừng mắt nhìn anh. Anh cười, giở trò mặt dày trước mặt cô.

- Anh ngủ, vợ à, lại đây, anh ôm em ngủ.

Không đợi cô nói gì, ôm cô vào lòng. Cô thấy thật an toàn, không ngờ ngoài anh trai còn có người mang đến cho cô cảm giác như vậy.

3. Chương 3: Làn Đầu

Họ cứ như vậy. Từ ngày có cô bên cạnh, anh cũng bớt lạnh lùng, thường mang việc công ty về nhà làm để được nhìn cô. Còn cô, cũng có tình cảm với anh, nhưng đối xử với anh vẫn như vậy. Nói năng cộc lốc không đầu không đuôi. Công việc ở Nghiêm Nhiên, cô mang về làm tại nhà.

Anh vô cùng cưng chiều cô, cô nói một anh không dám nói hai. Đêm nào cũng vậy, anh đợi cô ngủ say, liền ôm vào lòng hôn lên trán một cái sau đó đi vào giấc ngủ, nhưng anh không biết mỗi khi anh ôm như vậy, ai đó lại mỉm cười nằm trong lòng anh.

Ngày ngày họ trải qua cùng nhau, anh ngày một yêu cô hơn, hình ảnh người con gái lúc xưa đã thay bằng hình ảnh cô, cô cũng yêu anh, rất nhiều. Ngày tháng thoảng cái đã một năm, họ vì e thẹn vẫn chưa chịu nói với nhau lời yêu thương, nhưng anh suy nghĩ kỹ, anh phải rước cô về làm vợ nhanh thôi, lỡ có người cướp mất.

Anh đang làm việc tự nhiên lại nghĩ ra ý tưởng, phóng nhanh chân ra khỏi Nam Cung, chạy đến Nghiêm Uyển, nổi tiếng như anh ai lại không biết chứ, anh không bị cản trở bước thẳng lên 78 dành cho Tổng giám đốc.

Thư kí gặp anh, không khỏi bực lộ sự mê trai, anh hỏi gì cũng không nghe, chăm chú nhìn anh.

- Tôi nói gì cô có nghe không vậy hả? Tổng giám đốc của các người đâu?

Anh tức giận, quát, cô ta vẫn không nghe, anh nổi điên đập bàn thư kí.

- Ô, Nam Cung thiếu gia, anh tìm ai?

- Hay thật, Tổng giám đốc của cô đâu?

- Dạ đang họp.

- Vậy tôi ngồi đợi.

Anh sai bước đi vào phòng làm việc của cô ngồi trên sofa. Bên này thì cô đang họp, nghe thư ký nói anh đến liền tan họp chạy đi tìm anh.

- Nam Cung Hiên!

Cô quát, chẳng phải giờ này phải đi làm sao? Rảnh rỗi chạy đến đây? Định làm cho nhân viên của cô mê trai bỏ việc à?

- Dạ vợ?

- Ai là vợ anh? Nói nhanh, đến đây làm gì? Không đi làm? Đến đây ngắm mấy cô thư ký chân dài sao?

- Anh nào có. Nhiên nhi...

Anh bỗng dùng giọng điệu ôn nhu gọi cô.

- Nói đi!

Cô bước đến cửa kính nhìn ra ngoài trời.

- Chúng ta sống chung đã một năm?

- Ừ, thì sao?

- Anh... Lấy anh được không?

- Được.

- Anh liền chuẩn bị.

- Nhưng...

- Sao? Em đổi ý?

- Không, đợi em làm hết công việc, nghỉ 1 tháng rồi kết hôn được không?

- Vậy đi đăng ký liền đi! Em không mệt chứ anh chờ mệt rồi.

- Khi nào đi đăng ký?

Anh giơ tay lên xem đồng hồ.

- 9 giờ sáng, đi liền.

- Em đang làm việc.

- Không làm nữa, Nghiêm Nhiên lớn mạnh như vậy, thiếu em một ngày không sụp đổ được. Mà nếu có trục trặc anh liền giúp em.

Không đợi cô nói, anh liền ôm cô đi.

- Anh bị điên hả? Nam Cung Hiên, cái tên đáng ghét này. Thả em xuống.

Đến đại sảnh, cô la hét khiến nhân viên mất chữ A mồm chữ O. Tổng giám đốc Nam Cung cuồng Nam tiểu thư. Không tin nổi mà. Đôi này mà thành là chắc khối người thất tình chết mất.

- Vợ à, im lặng!

Cô nghe lời, im lặng, anh đặt cô lên xe, anh đạp ga chạy đến cục dân chính. Họ ký tên vào tờ giấy màu đỏ, chính thức thành vợ chồng.

- Vợ à!

- Ừ!

- Về nhà. Chúng ta làm một chuyện!

- Chuyện gì?

- Chuyện vợ chồng mới cưới nên làm!

- À... Ủ. Hả? Nói lại? Làm chuyện vợ chồng mới cưới nên làm? Em mới 19 tuổi.

Anh không để ý lời cô nói, nhếch môi cười, phóng xe về nhà, không để cô chạy liền ôm cô về phòng.

Đặt cô lên giường, nằm đè lên người cô, mặc cho cô giãy dụa. Anh hôn tới tấp. Bàn tay cũng bắt đầu giở trò trên người cô.

- Nam Cung Hiên, anh buông em ra.

- Không!

Tiếp tục gặm cắn môi cô, tay anh xé toạt quần áo cô ra, cũng tự cởi bỏ quần áo trên người mình ra, anh bắt đầu vào cuộc kích tình.

- Lần đầu của em, anh nhẹ xú được không?

- Anh có bao giờ làm em đau chưa?

Nói xong trực tiếp chiếm đoạt cô. Cô không kiềm nổi thoát ra tiếng rên rỉ yêu kiều thêm kích thích anh.

4. Chương 4: Cái Gọi Là Hạnh Phúc

Trải qua một trận kích tình ‘nồng nhiệt’, cô nằm trên tay anh, anh ôm cô vào lòng.

- Bà xã, khi nào thì mới chịu làm tiệc cưới?

Anh dịu dàng hỏi cô.

- Khỏi đi, em không muốn khoe khoang cầu kì. Em chỉ cần làm vợ hợp pháp, còn những hình thức khác trực tiếp cho qua.

- Ai đời như em? Con gái chỉ có một lần lấy chồng, người ta còn muốn làm tiệc cưới linh đình, còn em thì không chịu!

- Anh nghĩ đi. Lúc đi lên lễ đường, cô dâu sẽ được cha dắt tay lên, còn em thì cha mẹ mất, đáng lẽ gả đi là Liễu Thăng dắt tay em lên lễ đường giao lại cho anh. Nhưng rồi Liễu Thăng cũng mất...

- Anh... anh xin lỗi, sẽ không làm tiệc cưới. Có em là đủ rồi.

Anh ôm cô chặt hơn, họ đi vào giấc ngủ cho đến sáng hôm sau. Cô bước xuống giường, từ nơi hạ thân truyền đến cơn đau.

- A... Đau...

Cô nhú mày. Nhìn lên grap trái giường màu trắng đã nhuộm một mảnh màu đỏ. Cô biết đó là gì, là sự trong trắng của cô, là chứng minh cô đã là của anh. Cô quay lại nhìn gương mặt chồng mình, kỳ thực anh ngủ cũng đáng yêu phết. Cô hôn nhẹ lên má anh. Đi vào phòng tắm rồi đi làm.

Lúc anh tỉnh lại đã là 8 giờ sáng, anh nhìn xuống grap giường, một mảng máu đỏ dính trên grap giường, anh cười hạnh phúc, ngồi dậy đi tắm đến công ty.

Hôm nay anh yêu đời hẳn. Bước đến công ty gặp ai cũng cười, đã vậy còn như bị diên ôm lấy bác bảo vệ. Ai cũng hỏi anh bị gì sao thay đổi như vậy, anh chỉ tủm tỉm cười. Làm người khác khó hiểu.

Còn về phần cô, cả ngày làm việc đều nghĩ đến anh, sau đó lại mỉm cười.

Họ sống với nhau rất hạnh phúc, anh vô cùng cưng chiều cô. Từ ngày kết hôn anh đều đến công ty đón cô về. Sáng thì nấu đồ ăn cho cô rồi đưa cô đi làm, trưa thì chở cô đi nhà hàng, luôn không để cô tự ăn mà anh đút, chiều thì ôm cô trong lòng nằm trên ghế quý phi nhìn ra núi giả trong vườn hoa nhà cô. Tối thì lại kéo cô lại gần giở trò ăn cô sạch sẽ.

Trải qua cùng nhau 1 năm cũng không dễ dàng, có nhiều lúc cô giận hờn anh cố dỗ dành cô, nhiều lúc cô tự nhiên nổi cáu anh cũng không trách móc cô, nhiều lúc cô nhớ Liễu Thăng thì anh ôm cô vào lòng làm bến tựa an yên cho cô.

Anh hình như đã quên người con gái lúc trước anh yêu. Anh không phân biệt được tình cảm của mình dành cho ai. Nhưng anh tin là anh yêu cô, tạm thời cứ cho là như vậy. Cái gọi là hạnh phúc, chính là ở bên cô.

5. Chương 5: Trở Về

Cũng như ngày nào, sáng sớm cô lại chạy đến công ty làm, hôm nay có cuộc họp quan trọng, sẽ cho công bố thiết kế của anh trai Liễu Thăng. Lúc trước Liễu Thăng có thiết kế một mẫu áo cưới, định bụng tặng cho cô, cũng có nói với cô, nhưng chỉ thiết kế được phần thân áo, vẫn chưa trang trí thì đã không còn, cô lấy bản mẫu thiết kế tiếp. Đó là công sức của anh trai và cô, cũng là lần cùng nhau thiết kế. Cô xem áo cưới này rất quan trọng.

- Bắt đầu họp thôi.

Cô nhìn mọi người mỉm cười.

- Tổng giám đốc, thiết kế của Thăng thiếu và giám đốc đã được may xong, từng đường kim mũi chỉ đều là thợ may cao tay được mời về từ Anh, mẫu áo cưới này vẫn chưa được đặt tên, mời Tổng giám đốc cho ý kiến.

- Up Fuel.

- Nghĩa là?

- Cái áo cưới này là công sức của tôi và Liễu Thăng, nên cứ cho tên của tôi và anh ấy ghép lại, sẽ ra Thăng Nhiên, lấy tên tiếng Anh là Up Fuel.

Cả phòng họp tràn tiếng vỗ tay.

- Xin lỗi tôi đến trễ.

Một giọng nói nữ nhân vang lên, giọng nói ồm ồm nghe sồn gai óc.

- Tổng giám đốc Nam, tôi là người mẫu được chọn trong lần trình diễn này. Tên tôi là Bạch Băng.

Bạch Băng tự giới thiệu mình, nhìn cô mỉm cười.

- Mời cô ngồi.

Bạch Băng ngồi xuống, bàn bạc về buổi trình diễn Up Fuel độc nhất thế giới. Buổi trình diễn sẽ diễn ra vào tuần sau. Cả tập đoàn thống nhất ý kiến. Tất cả tan họp trở về.

Cuối cùng thì một tuần trôi qua, buổi trình diễn tốt đẹp. Mọi người không ngừng khen ngợi Up Fuel, có người còn đưa giá trên trời nhưng cô không bán, số tiền họ đưa ra chưa bằng một phần tài sản riêng của cô, với lại đó là tất cả tâm huyết của cô và anh trai mà.

Ngày sinh nhật anh đến, cô về sớm để tự làm bánh cho anh. Chỉ là một cái bánh nhỏ, nhưng là vì lần đầu làm bánh, lúc cắt trái cây trang trí bánh vô tình cắt phải đầu ngón tay, ngón nào cũng bị cắt, nhưng cô không vì vậy mà bỏ cuộc, năm đầu tiên mừng sinh nhật cùng anh mà.

Chiếc bánh nhỏ ra lò thành công tốt đẹp. Cô đi đến công ty. Vừa bước vào phòng làm việc đã thấy một người phụ nữ ôm anh.

- Hiền, hãy trở về bên em, lúc trước là em không tốt đã bỏ anh đi. Lần này em về không chỉ để trình diễn Up Fuel mà còn để ở bên cạnh anh.

Anh lúc này thì vui mừng, người anh đã yêu thương trở về. Lòng anh bây giờ nghĩ người anh yêu là cô gái này. Còn cô chỉ là nhất thời. Anh xoay người lại ôm người con gái đó.

- Bạch Băng, sao em không về sớm hơn? Anh đã có vợ rồi.

- Có thể ly hôn mà.

- Anh sẽ ly hôn với cô ấy. Anh cứ nghĩ anh yêu cô ấy, nhưng khi nhìn thấy em thì anh nhận ra, người anh yêu là em. Cho anh 3 ngày, anh liền trở về bên em.

Cô nghe tới đây, lòng đau như dao cắt, buông bánh xuống chạy đi.

Lúc này anh nghe thấy tiếng vỡ, chạy ra thì thấy một đồng hoang tàn, kem tươi be bết dưới sàn, còn dòng chữ 'Happy Birthday Ông xã' vẫn còn nguyên, anh liền biết cô đã nhìn thấy. Không đuổi theo, trở lại phòng làm việc với Bạch Băng.

Cô chạy ra đường, lang thang đến mộ Liễu Thăng, cô khóc trước mộ anh, khóc vì mình quá yếu đuối, sao lúc đó không vào để 3 mặt 1 lời chứ?

- Anh, em hiện giờ rất thảm. Anh đến mang em đi đi, em không muốn sống nữa...

Cô nói rất nhiều, khóc nức nở. Rồi ngất xỉu, lúc tỉnh lại đã thấy nằm trong bệnh viện. Cô lồm cồm ngồi dậy. Y tá thấy vậy bước lại đỡ cô.

- Tôi tại sao lại ở đây?

- Cơ thể cô bây giờ không tốt, lúc nãy có một người đàn ông đưa cô vào đây.

- Anh ta là ai?

- Tôi không rõ, khuôn mặt anh ta rất giống cô, ôm cô vào hồi hả bác sĩ khám cho cô, tôi còn thấy anh ta đứng khóc ở ngoài cửa. Anh ta nói là đi mua thức ăn cho cô rồi.

- Đúng khóc? À mà tôi bị sao vậy?

- Cô mang thai, 1 tháng 4 ngày.

- Ủi tôi biết rồi. Cô ra ngoài đi.

Cô thấy vừa vui vừa buồn. Vui vì trong bụng cô đã có con của cô và anh. Buồn vì câu nói 'Anh sẽ ly hôn với cô ấy' được thốt ra từ miệng anh. Cô không biết làm sao, đứa nhỏ này phải làm sao? Không, nếu anh muốn ly hôn, cô chấp nhận, nhưng đứa nhỏ không được để anh biết.

- Nhiên nhi, em tỉnh rồi!

Tiếng nói quen thuộc cô mong nhớ vang lên. Cô nhìn lên. Là anh, là Nam Liễu Thăng.

- Liễu Thăng. Không.. không phải anh đã...

- Anh chưa, chỉ là lánh đi, có người hại anh, anh phải giả chết, anh dấu em, nếu em biết chuyện liệu có khóc thảm thiết như vậy? Nếu em biết chuyện thì kế hoạch của anh tan tành.

Anh chạy đến ôm cô vào lòng.

- Nhiên nhi, xin lỗi đã bỏ em một mình. 2 năm nay anh luôn phía sau em, chuyện của em và Nam Cung Hiên anh đều biết. Bây giờ thì em sắp làm mẹ rồi, là cháu của anh. Em về nhà, nếu anh ta có đòi ly hôn, em cứ ký vào, chúng ta sang Anh, sống trong lâu đài anh đã xây cho em. Được không?

- Lâu đài?

- Ủi. Liễu Nhiên thành. Theo kiến trúc Hoàng gia Anh. Là cho em. Lớn rộng, em muốn làm gì bên trong đều được.

- Em biết rồi.

6. Chương 6: Ly Hôn - Rời Đi

Cô ngồi nói chuyện với anh trai rất lâu, nói về cuộc sống 2 năm nay, nói về lâu đài ở Anh, nói về chuyện của cô và Nam Cung Hiên. Cô nghe lời anh trở về nhà, vào phòng khách đã thấy một đôi nam nữ ngồi ở ghế sofa. Là anh và Bạch Băng. Cô nhếch môi cười.

- Nhiên nhi...

- Em biết anh muốn nói gì.

- Vợ của Hiên là Nam tổng sao? Mà nếu cô biết mọi chuyện rồi thì ly hôn đi. Người anh ấy yêu là tôi. Ly hôn rồi dọn khỏi căn nhà này đi.

Bạch Băng gỡ giọng chua ngoa.

- Tôi biết, tôi sẽ ly hôn, nhưng căn nhà này từ nhỏ đã là của tôi, tôi dọn đi đâu? Người dọn đi là Nam Cung Hiên và cô.

- Vậy thì ly hôn nhanh đi, kẻ thứ 3 như cô đừng nên nói nhiều.

- Cô dính chính lại, ai là kẻ thứ 3? Tôi đồng ý ly hôn rồi, đáng ra cô không nên chọc giận tôi chứ. Đại minh tinh Bạch Băng ăn nói như vậy, cô không sợ tôi làm cho tán gia bại sản sao?

- Cô...

- Im đi.

Anh quát. Anh đi đến tủ lấy một tờ giấy ra. Cô nhìn tiêu đề 'Đơn thỏa thuận ly hôn' cô đọc đến phần tài sản, anh sẽ cung cấp hàng tháng, liếc nhìn cuối trang, anh đã ký rồi. Nhìn chữ ký của anh cô không kiềm được nước mắt.

- Anh có chắc sẽ ly hôn?

- Anh nghĩ kỹ rồi!

- Nếu em có con của chúng ta?

- Nếu em có thì đã từ lâu rồi, không đợi đến bây giờ mới có.

Cô cười khổ, gật gật đầu, đặt bút lên ký tên. 'Chúng ta chỉ đi được đến đây thôi sao? Anh không yêu em thật sao?' cô nghĩ trong lòng, lau nước mắt.

- Em ký rồi. Anh... đi đi.

- Anh... xin lỗi.

Anh nói với cô, nhìn bóng dáng cô bước lên phòng, lòng anh đau lắm. Anh cùng Bạch Băng ra khỏi nhà cô. Sau khi anh đi, cô đứng từ sân thượng nhìn anh ôm Bạch Băng đi, cô mỉm cười.

- Ông xã, lần này là lần cuối em gọi anh tiếng Ông xã. Sau này anh phải yêu thương Bạch Băng. Em sẽ chăm sóc tốt cho con chúng ta. Chúc anh hạnh phúc.

Cô cười trong nước mắt. Cô gọi cho anh trai, nói với anh mọi chuyện đã xong. Nam Liễu Thăng nói một tuần sau sẽ bay sang Anh. Cô lập tức thông báo chuyển từ chi nhánh Đài Loan đến Anh.

Cô chuẩn bị tốt mọi thứ. Không che dấu việc mình sang Anh. Công khai tin Liễu Thăng còn sống sót, nhưng Liễu Thăng không chịu nhận Tổng giám đốc, chỉ làm Phó tổng.

Thời gian một tuần đã tới. Cô đi quanh nhà nhìn lần cuối. Nhìn những nơi cô và anh đã ở đó cười đùa vui vẻ, nhìn phòng bếp mỗi khi cô bận rộn có anh ôm từ phía sau...

Ở chỗ anh thì anh thấy lạ lắm, Bạch Băng đã ở đây thì tại sao anh lại không vui chứ? Anh thấy nhớ cô. Anh nhớ nụ cười của cô, nhớ cái ôm của cô, nhớ thân thể cô.

Một tuần rồi, không có cô. Chẳng ai vừa đánh vừa hôn mặt anh, chẳng ai nói lảm nhảm bên tai anh,... Mỗi đêm khi ngủ có Bạch Băng ở bên cạnh, anh vẫn ôm cô ấy nhưng không có cảm giác hạnh phúc. Anh thật sự nhớ cô.

Một tuần này, anh và Bạch Băng vẫn chưa xảy ra quan hệ gì. Có những lần Bạch Băng quyến rũ, cởi bỏ quần áo trước mặt, anh cũng không màn.

Lúc này thì cô đã lên máy bay cùng anh trai, hơn 4 tiếng ngồi máy bay thì đã đến Anh, vì đi máy bay tư nhân nên đáp thẳng ở lâu đài, lâu đài này rất rộng, đúng kiểu hoàng gia. Cô đi đến phòng của cô, nhìn quanh căn phòng, rất sang trọng, cứ như dành cho nữ hoàng, giường lớn size King, tất cả thứ trong phòng đều là mang phong cách Hoàng gia, cả tòa lâu đài đều mang cho cô cảm giác mình là nữ hoàng.

Lại một tuần nữa trôi qua, cô đã ổn định hết. Bắt đầu đến Nghiêm Nhiên chi nhánh Anh làm việc. Chỗ anh thì ngày ngày nhớ cô. Anh nhận ra, anh đã sai, anh hối hận khi ly hôn. Anh muốn gặp cô. Anh đến gặp Bạch Băng.

- Ông xã, có chuyện gì?

- Bạch Băng, thật ra, anh đã hối hận. Liễu Nhiên sống với anh hơn 1 năm, chỉ vì em mà anh bỏ rơi cô ấy, anh xin lỗi, anh thật sự rất yêu cô ấy, lúc em về anh chỉ là vui mừng, anh yêu em, yêu theo kiểu anh trai yêu em gái... Anh...

- Em hiểu rồi..

Bạch Băng đứng lên đi khỏi chỗ anh. Còn anh thì cười khổ, chạy đến Nghiêm Nhiên.

- Tôi muốn gặp Tổng giám đốc.

Anh nói với thư ký.

- Xin lỗi Nam Cung thiếu gia, Tổng giám đốc đã không còn ở đây.

- Cô ấy đi đâu?

- Tổng giám đốc đến Anh. Anh có thể hỏi Nam tổng Nam Liễu Thăng.

- Anh ta chết rồi mà?

- Chưa. Tổng giám đốc chúng tôi đã công bố, anh ấy đã ra mặt rồi. Anh không hay gì sao?

Anh cười khổ, hóa ra Liễu Thăng đã biết hết nên mang cô của anh đi rồi. Tất cả là tại anh mà. Anh đi khỏi Nghiêm Nhiên, trở về nhà.

7. Chương 7: Sinh Con

Cô ở Anh đã 8 tháng, ngày dự sinh cũng đã đến. Cô đang ngồi trên ghế nữ hoàng đọc sách, vì cô đang mang thai nên Liễu Thăng làm giúp việc kim chủ xỉ. Làm hết tất cả dùm cô. Đang đọc sách bụng lại truyền đến một cơn đau. Ngày càng đau, cô nhúu mày liễu. Đau đến sắp khóc.

- Liễu Thăng, Liễu Thăng...

- Tiểu thư, cô bị sao vậy?

Một cô hầu gái thấy cô, vội chạy đến.

- Tôi sắp sinh rồi. Nhanh, gọi Liễu Thăng.

Lúc này Liễu Thăng đã về, nhìn thấy em gái liền chạy đến ôm cô đi bệnh viện.

- Doctor, help... (Bác sĩ, cứu...)

Vị bác sĩ người Anh vội đưa cô vào phòng sinh. 4 tiếng đồng hồ, bên ngoài Liễu Thăng vò đầu bứt tóc lo cho em gái.

- Oa oa oa....

- Dylan , is a stout , white boy , weighing 3 pounds 6 (Dylan, là một bé trai trắng trẻo mập mạp, nặng 3 cân 6)

Vị bác sĩ cười, anh vội chạy vào, nhìn đứa cháu trai, nhìn đứa em gái yêu quý. Lúc sinh con cũng chỉ có một mình, thật là em gái anh quá đáng thương mà.

- Anh, em muốn nhìn con của em.

Liễu Thăng bế đứa nhỏ đến cho cô, cô nhìn nó, khuôn mặt giống y hệt Nam Cung Hiên. Cô mỉm cười 'Hiên, con của chúng ta rất giống anh, đáng tiếc, cả đời này anh sẽ không biết sự tồn tại của nó'

- Nó thật giống cha.

- Lại nhớ đến tên đó à?

- Lúc nào mà em không nhớ. Yêu nhiều như vậy, lại có con với nhau, làm sao không nhớ?

- Đứa nhỏ tên gì?

Anh thở dài, đã hơn 8 tháng rồi, vẫn chưa quên được. Mỗi lần Liễu Thăng nói chuyện với anh, đều tỏ ra mình không biết chuyện gì giữa anh và cô.

- Họ Nam...

- Chẳng lẽ họ Nam Cung?

- Nam Liễu Khiêm.

- Vậy đi.

Anh cố kiềm lòng mình. Đứa em gái đáng thương này. Trong lúc cô đơn nhất, vẫn không chịu tìm Nam Cung Hiên xấu xa kia. Không được, phải giúp nó. Tìm Nam Cung Hiên đến đây.

Liễu Thăng đi ra ngoài, để lại cô trong phòng, anh không biết làm như thế nào để gọi Nam Cung Hiên đến.

- Bảo bảo, mẹ là mẹ của con. Từ nay về sau mẹ đã có con, con là tất cả của mẹ. Mẹ yêu con. Khiêm.

Cô nhìn đứa nhỏ cười, đứa nhỏ thì đói bụng khóc ô ô, cô biết mình nên làm gì. Cầm nhận dòng sữa mẹ trong miệng mình, đứa nhỏ lắc lắc mình rồi đi vào giấc ngủ.

8. Chương 8: Đến Lâu Đài

4 năm sau...

Ở nhà trẻ dành cho trẻ em Đài Loan, ở đây học bằng tiếng Anh nhưng giao tiếp với nhau thì tiếng nào cũng được

- Nam Liễu Khiêm, mày đứng lại.

Một cậu nhóc rượt theo Liễu Khiêm.

- Sao?

- Là mẹ của mày đã đuổi việc cha tao.

- Tập đoàn Nghiêm Nhiên không muốn kẻ vô dụng.

Liễu Khiêm đã 4 tuổi, rất ra dáng một người lớn, khuôn mặt thì càng ngày càng giống anh rõ hơn.

- Thà có cha vô dụng, đỡ hơn đồ không cha, đồ con hoang.

- Mà nói gì?

- Tao nói mày là đồ con hoang.

- Mày nói tao sao cũng được, mày không được nói BOSS của tao sinh con hoangggggg

BUP... Liễu Khiêm vật cậu nhóc xuống sàn gạch, đâm vào mặt liên tục. Cô giáo thấy liền gọi về cho Liễu Thăng.

Lúc này ở nhà Liễu Thăng đã nhận được tin, anh vừa nói chuyện điện thoại với Nam Cung Hiên xong liền nhận được điện thoại cô giáo. Theo như Hiên nói, ngay ngày mai anh sẽ đến. Anh đến nhà trẻ đón Liễu Khiêm về.

- Lần này là lần thứ 7 con đánh bạn, cậu không can thiệp con nữa, 5 ngày nữa Liễu Nhiên về sẽ giải quyết con.

- Boss về, haha vui quá boss về.

Nam Liễu Khiêm cười như điên.

- Phải rồi. Cậu đã xin nhà trẻ cho con nghỉ 1 tháng, ngày một lâu dài chúng ta sẽ có khách đến. Người này rất thân thuộc với con và mẹ con, con không được nói với mẹ con là cậu ta đến, ta muốn cho mẹ con bất ngờ. Một tháng này con phải ứng xử cho tốt.

- Okay uncle!

- Perfect!

Khiêm chỉ 4 tuổi, nói chuyện cứ như người lớn, không giống trẻ con chút nào, đều do công dạy dỗ của cô. Từ nhỏ đã được mẹ nuông chiều. Chỉ cần là người nào dám động vào cậu đều bị cô làm cho tán gia bại sản hoặc mất mạng.

Trong đầu Nam Liễu Thăng thì đang tính một kế hoạch, vội vàng đi lên phòng của mình, lấy máy tính video cho Nam Cung Hiên.

- Liễu Thăng... Có chuyện gì? Lâu quá không gặp? Về khi nào lại không thông báo bạn bè biết?

Anh bây giờ rất tiêu tụy, đều không phải do thương nhớ cô sao?

- Không nói nhiều. Cậu có muốn gặp lại Nhiên nhi không?

- Cô ấy chịu gặp mình sao? Cậu nói đi, mình vì một người phụ nữ từng bỏ mình đi mà ly hôn với cô ấy, bây giờ lấy tư cách gì để đứng trước mặt cô ấy đây?

Anh rũ mắt xuống.

- Nó sẽ muốn gặp lại cậu. Thật sự thì bấy lâu nay nó rất nhớ cậu. Ngay cả lúc mà nó hạnh phúc, đau đớn đều nhớ đến cậu.

- Làm sao để gặp đây?

- Ngày mốt, cậu lên máy bay đến Thủ đô nước Anh. Đến sân bay mình sẽ đón cậu.

- Được rồi. Mình sẽ đến đó 2 tháng! Được không?

- Ở luôn cũng được.

- Được rồi. Mình đi dặn dò nhân viên, sẽ chuyển đến Anh làm một thời gian. Vậy đi. Mình làm việc tiếp đây.

Anh dọn máy tính vào, kêu thợ xây dựng đến đi ra vườn hoa xây cấp tốc một cái mộ giả.

Hai ngày trôi qua, sáng sớm là Nam Cung Hiên đã được đưa đến lâu đài. Anh đi một vòng lâu đài, sau đó quay lại đại sảnh rộng lớn ngồi chờ Nam Liễu Thăng.

- Cậu đã đến?

Liều Thăng từ trên tầng bước xuống.

- Ngưng ngược đãi. Liều Nhiên đâu?

- Nhớ như vậy rồi?

- 5 năm rồi, cô ấy vừa đi chừng 1 tháng mình đã nói rõ với Bạch Băng, thật ra thì mình rất yêu rất yêu cô ấy.

- Đi theo mình.

Anh đưa Nam Cung Hiên đến vườn hoa. Đến trước ngôi mộ anh đã xây xong.

- Alain William?

- Là Liều Nhiên!

- Ý cậu là?

- Ủ. Nhiên nhi đã đi rồi...

Anh bắt đầu diễn, công nhận diễn sâu, y hệt như thật.

- Tại sao lại như vậy?

Anh bắt đầu nhẹ giọng, ánh mắt yêu thương cùng đau khổ. Lòng anh đau lắm. Tại sao cô không đợi anh đến cùng đi hết cuộc đời này?

- Do sinh khó!

- Sinh khó? Sao lại có thai mà sinh?

- Lúc cậu với nó ly hôn là nó đã có thai hơn 1 tháng rồi. Nó nói mà cậu đâu chịu tin.

- Cậu đi đi, mình muốn ở đây một mình.

- Được rồi.

Liều Thăng bước đến một cái cây to gần đó nhìn xem, thấy Nam Cung Hiên quỳ xuống đất, mắt nhắm lệ, lần đầu tiên Liều Thăng thấy anh khóc, lại vì phụ nữ. Lòng anh thì lúc này vui vẻ.

- Nhiên nhi. Anh xin lỗi, đáng lẽ anh nên nhận ra sớm hơn. Không để em một mình chịu khổ. Bây giờ anh biết lỗi rồi, em tha thứ trở về bên anh được không?

- Em không tha thứ sao? Anh nói nhiều như vậy em cũng không lên tiếng. Đừng khi dễ anh như vậy mà?

- Bà xã à, anh nhớ em, rất nhớ em. Cả yêu em nữa.

Liều Thăng nghe xong, cười đau cả bụng, cười đến nỗi lăn lộn dưới đất. Cố gượng đứng dậy kéo người bạn Nam Cung trở về.

- Cô ấy sinh con khi nào?

Anh hỏi Liều Thăng. Lúc này Liều Thăng cố không chế để không cười.

- 4 năm trước!

- Vậy con của mình với Nhiên nhi đâu?

- Nó đang đi mua sắm vài thứ, nó là một bé trai. Nam Liều Khiêm là tên nó. Tiếng Anh là Brian!

- Vậy mình gặp nó được không?

- Bây giờ chúng ta vào ngồi trên bàn ăn đợi đi, nó về sẽ tự nói chuyện với cậu. Nó rất thông minh, bản sao của cậu đó. Từ khuôn mặt đến dáng dấp, giọng nói đều là cậu thu nhỏ lại.

Anh cười, Liễu Thăng cũng cười. Anh cười vì cô và anh còn có một đứa con, anh thấy yêu cô hơn, vì sinh con cho anh mà ra nông nổi như vậy. Còn Liễu Thăng cười vì thằng bạn thân này quá dễ mắc mưu.

9. Chương 9: Cha Con Gặp Nhau

Từ bên trong phòng ăn nghe thấy tiếng ô tô, đoán chừng Liễu Khiêm đã về. Từ đằng xa, một bóng dáng trẻ con bước vào. Anh nhìn cậu, khuôn mặt đúng thật y hệt anh.

- Hello, Bridge, I have to go home. (Chào, cậu, con đã về nhà)

- Không nói tiếng Anh.

- Yes, sir.

Nó đảo mắt nhìn người đàn ông bên kia, một giây hoảng hốt. Trời ơi? Tại sao trên đời lại có người đẹp trai như vậy, lại còn có khuôn mặt y hệt mình.

- Hello uncle, His uncle was a guest that 's why I mentioned? (Chào chú, chú là người khách mà cậu của con nhắc đến sao?)

- Đã nói không được nói tiếng Anh.

- Con lộn. Mà chú ơi, chú đừng có thấy con đẹp trai mà đi chinh mặt giống con chứ? Như vậy thì mấy bé gái dễ thương kia sẽ thích chú, không thích con nữa. Không được. Không thể được. Boss cũng sẽ thích chú, không thích con nữa.

- Con không biết ta là ai?

- Thì chú là cái người khách mà cậu Thăng nhắc đó.

Bỗng từ đâu ra xuất hiện một cô hầu gái, chạy hốt ha hốt hải vào.

- Thăng thiếu gia, Nhiên tiểu thư về.

- Hả? Nó về? Trời ơi! Kế hoạch của tôi!!!

Cô bước vào, tóc ngắn xõa ngang vai màu nâu đỏ, áo voan hai dây màu đen, quần trắng bó sát, giày cao gót màu kem, trông rất quyến rũ.

- Kế hoạch gì?

Cô nhìn Liễu Thăng. Đảo mắt xung quanh, nhìn thấy anh, lúc đầu là vui mừng, lúc sau thì hoảng hốt!

- Anh... Anh đến đây làm gì?

Anh chưa kịp trả lời, Liễu Khiêm đã chạy nhào tới ôm chân cô, chà sát mặt vào chân cô, biểu hiện sự yêu thương nhớ mong đối với mẹ.

- Boss, bảo bảo rất nhớ boss.

- Không phải là đi học có mấy bạn gái xinh đẹp quên cả mẹ sao? Bây giờ lại nói nhớ mẹ?

- Con yêu boss nhất mà.

- Được rồi, vào bàn ăn đi, boss cũng đói rồi.

Cô ôm con tiến đến bàn ăn, anh nhìn cô với vẻ khó hiểu cùng vui sướng. Không phải đã chết rồi sao? Bây giờ lại ở đây?

- Nhiên nhi. Thật ra, anh đến để rước em về.

- Chúng ta tuyệt không quan hệ, lấy quan hệ gì mà rước về?

- Anh vẫn chưa đưa đơn cho cục dân chính, bây giờ em vẫn là vợ hợp pháp của anh.

- Anh... Bỏ qua đi, Bạch Băng sẽ tha cho anh sao?

- Chỉ thiếu em một tháng, anh liền nhận ra tình cảm của anh, lần này anh chắc chắn, anh chỉ yêu mỗi em, Nhiên nhi... Tha thứ cho anh.

- Tôi phải suy nghĩ.

Nói xong cầm ly rượu vang lên uống một ngụm.

- Boss, boss và uncle nói gì con lại không hiểu?

- Con không cần hiểu!

- Con biết rồi!

- Hả? Biết gì?

- Con biết vì sao mẹ trở về sớm hơn 3 ngày.

- Nói mẹ nghe!

- Vì boss nhớ đứa con ngoan ngoãn thông minh đẹp trai ga lăng phong độ này của boss đúng không?

- Đúng rồi.

Kỳ thực, là mẹ của một đứa nhỏ thích tự sướng như vậy. Cô cũng quen sự tự sướng của nó rồi.

- Con đúng là thông minh mà. Con biết vì sao con thông minh rồi.

- Sao?

- Bởi vì kỹ thuật ‘giao phối’ của cha và mẹ quá tốt, sinh ra con đẹp trai thông minh, đúng thật là cha mẹ ‘giao phối’ tạo ra gen hoàn mỹ như thế này. Ôi... Đáng sinh thành.

- Cái... cái gì giao phối?

Cô và anh đang uống rượu, vừa ngậm được một ngụm thì nghe câu nói của Liễu Khiêm mất hình tượng phun hết ra ngoài.

- Thì là giao phối, người tạo ra người.

Khuôn mặt ngây thơ nhìn cô mỉm cười.

- Ai dạy con những thứ này?

- Là các thầy cô trong Trung tâm Giáo dục giới tính.

- Ai cho con đi học?

- Ông anh yêu quý của boss đó.

Cô liếc qua nhìn Liễu Thăng, ánh mắt hình viên đạn đầy sát khí.

- Đây, đây, anh chỉ là cho nó đi học như vậy để hiểu biết thêm, hiểu mẹ của nó đã mang nặng đẻ đau như thế nào.

Liễu Thăng vội biện hộ.

- Anh đừng ở đó mà gạt người. Hèn gì bây giờ bảo bảo yêu quý của em mới 4 tuổi đã mê gái giống cậu nó, đều do anh dạy.

- Anh nào có?

- Anh còn dám cãi?

- Ngưng...

Anh lên tiếng, kỳ thực anh cũng sợ thằng con này rồi, có thể làm cho mẹ của nó nói nhiều như vậy.

- Mà boss ơi, trong người con có một phần máu của boss, mà máu của boss tức là của cậu, mà máu của cậu thì tất nhiên con sẽ hưởng gen chơi gái ‘tùm lum’ giống cậu. Ôi, ông cậu thân thương của tôi. Tôi quá thông minh mà.

- Con, con đừng nói bậy, mau ăn đi, ăn đi...

Liều Thăng hoảng hốt vội lên tiếng. Họ tiếp tục ăn xong bữa sáng.

Liều Thăng kêu cô lên phòng, nói cho cô nghe chuyện của Nam Cung Hiên.

10. Chương 10: Cự Tuyệt - Tổ Tình

Nam Liều Nhiên bước lên khu Cẩm Địa - Cũng là nơi ở của cô và con trai. Người hầu đã dọn dẹp phòng cô xong xuôi, quần áo cũng đã để ở trong tủ của cô rồi. Cô từ phòng tắm bước ra, mặc độc mỗi bộ đồ lót đen, cô choàng thêm một cái áo choàng tắm đi đến phòng Nam Liều Thăng.

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Liều Thăng nghe tiếng gõ cửa, vội kêu vào. Cô bước vào, ngồi xuống giường, Liều Thăng đang ngồi trên ghế Vua đối diện cô.

- Tại sao anh kêu anh ta đến đây?

Cô nổi cáu, thật quá đáng.

- Anh thấy em đau khổ như vậy anh không đành lòng.

- Em có Liều Khiêm và anh đã đủ lắm rồi, chờ anh có vợ, em lại có thêm chị dâu, em không cần thêm một ai nữa.

- Nhưng cậu ấy thật sự yêu em. Cái mộ anh cho xây bên ngoài để tên của em, cậu ấy vừa gặp đã hoảng hốt rồi, còn đuổi anh đi chỗ khác rồi quỳ xuống liên tục xin lỗi em nữa. Lúc cậu ta gặp Liều Khiêm, cậu ta nhìn nó với ánh mắt yêu thương nữa kia. Bạch Băng cũng đã đi rồi, em không tha thứ cho cậu ta được sao?

- Không!

- Vậy anh hỏi em. Em có yêu cậu ta không?

- Cái này...

- Nói!

- Có.

Cô ấp úng trả lời. Thật sự thì cô rất yêu anh, cô rất cần anh nhưng chỉ vì suy nghĩ đến Bạch Băng kia cô lại xa lánh anh.

- Vậy em còn ở đó ngây ngốc ra làm gì? Em yêu cậu ta thì em phải chiếm giữ, đừng có ở đó để người khác cướp mất. Đi nhanh đi, cậu ta ở cạnh Cẩm Địa của em.

- Em không dám!

- Không dám cái gì. Em yêu cậu ta, cậu ta cũng yêu em, cũng đã sinh cho cậu ta một đứa ‘Tiểu ác ma’ cho hấn rồi. Còn sợ gì nữa?

- Ăn mặc như vậy sao mà đi?

Cô chỉ vào người mình.

- Đâu phải cậu ta chưa thấy qua?

- Anh... Thôi được rồi. Em hiểu rồi!

Cô đi về hướng Cẩm Địa, đến chỗ Nam Cung Hiên. Cô gõ cửa phòng anh, người mở cửa là ‘Tiểu ác ma’ của cô.

- Boss.

- Cha con đâu?

- Cha đâu?

- Thì là uncle đẹp trai của con đó.

- Uncle là cha của con hả?

- Nói nhiều. Con mau trở về Cẩm Địa, mẹ có chuyện muốn nói với uncle.

Liễu Khiêm nghe thấy cười gian.

- À, mẹ định cùng với cha của con dùng kỹ thuật ‘giao phối’ để tạo ra thêm một đứa em thông minh với vẻ đẹp như con đây mà.

- Con nào quá rồi. Cha đâu?

- Tắm rồi.

- Vậy con trong này làm gì?

- Cha rất tốt nha. Ôm con rồi còn nói đủ chuyện về mẹ, cha nói cái gì mà rất có lỗi với mẹ và con...

- Nói nhiều. Con rút đi cho mẹ!

- Okay boss! Nhưng mà con phải thông báo cho cha.

Nói xong đóng cửa bỏ cô ở ngoài, chạy đến cửa phòng tắm.

- Cha đẹp trai ơi!

- Hả? Con mới kêu ta là gì?

- Là cha!

- Con... Sao con biết?

- Cha nói nhiều. Boss đang đợi!

- Boss là ai?

- Boss là người sinh ra đứa trẻ thông minh đẹp trai đáng yêu con đây!

Anh vừa nghe đến đó, thân thể trần như nhộng lao ra từ phòng tắm. Liễu Khiêm nhìn cái vật mà cậu cũng có chằm chằm.

- Úi, cha à. Đừng nghe boss đến mà khoe thân với con chứ. Cái đó... Con cũng có nha.

Liễu Khiêm chỉ chỉ, cười gian tà.

- Con đi về phòng, mẹ đang ở ngoài cửa, cha mặc áo tắm vào đi.

- Con rút nhanh cho cha.

- Cha không được khi dễ boss.

Nói xong mở cửa kéo cô vào, anh đã mặc áo choàng tắm vào rồi. Liễu Khiêm cười tà, đóng cửa lại, đi về Cẩm Địa.

- Em đến đây tìm anh?

- Em... em đi về!

Cô ngượng ngùng quá đỏ mặt, định chuông về phòng thì bị anh kéo vào phòng.

- Em đến đây tìm anh, có phải không?

- Ừ... ừ. Em tìm anh.

Anh nghe xong ôm chầm lấy cô. Anh cứ tưởng cô đã chết, bây giờ được gặp, anh không mong ước gì thêm, chỉ mong cô có thể về bên anh để anh bù đắp cho cô.

- Nhiên nhi, anh thật sự rất nhớ em. Sau khi em đi, anh đã sai người sang đây tìm em nhưng mãi 5 năm không có tin tức, cho đến khi Liễu Thăng gọi cho anh thì anh mới, cậu ấy nói em đã chết, anh rất đau khổ, cho đến lúc nãy gặp được em, lòng anh vui lắm, được gặp em, bây giờ lại được ôm em, anh không mong ước gì hơn. Chỉ mong em và con trở về với anh thôi. Anh cầu xin em, trở về nhà với anh.

Cô nghe đến đây, lại mềm lòng. Cô đưa tay lên ôm lấy tấm lưng anh, vùi đầu vào lồng ngực anh.

- Em không đồng ý.

Anh nghe cô cự tuyệt, lòng đau như dao cắt, nước mắt anh lặn xuống, đây là lần thứ hai anh rơi nước mắt vì cô.

- Em không đồng ý anh mở lời với em trước. Em tự đem thân xác đến đây, có nghĩa là em đã tha thứ cho anh rồi, em chỉ muốn đến đây để nói với anh em thật sự rất nhớ anh.

- Vậy là em đồng ý theo anh về?

Cô gật gật đầu. Anh hài lòng với câu trả lời này, buông người cô ra nhìn từ trên xuống dưới. Nhìn kỹ thì trang phục của cô quá quyến rũ anh. Anh nâng cầm cô lên, đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy, anh ôm cô đến giường, bàn tay không ngừng bóp mạnh nơi nhô lên của cô, lúc đầu cô chỉ hoảng hốt, lúc sau thì phối hợp rất ăn ý với anh. Họ cùng nhau triền miên cả đêm. Đến hơn 4 giờ sáng anh mới buông tha cô rồi ôm cô vào lòng.

- Anh nhớ em, nhớ cơ thể em, anh đã tắm nước lạnh suốt 5 năm rồi.

- Bây giờ em về rồi, anh không cần tắm nước lạnh nữa. Dù gì thì, em còn muốn sinh thêm một tiểu công chúa.

- Vậy thì anh phải nỗ lực chiến đấu rồi.

Cô cười khà khà, cùng anh đi vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, anh và cô đến gặp Liễu Thăng để xin phép cho cô về nhà với anh.

- Liễu Thăng, mình muốn đưa Nhiên nhi và Liễu Khiêm về nhà.

- Cậu định để Liễu Khiêm mang họ của anh em tôi hoài sao?

- Nam Cung Khiêm.

- Được nha. Mà, nếu cậu dám đối xử với Nhiên nhi như lần trước, mình sẽ mang Nhiên nhi đi thật xa không gặp lại cậu.

- Được rồi, mình không như vậy nữa.

- Khi nào thì đi?

Liễu Thăng nhìn cô vẻ mặt tiếc nuối. Cô hiểu anh trai của mình, cô cũng không muốn bỏ anh trai một mình như đã có chồng rồi, phải theo chồng chứ,

- Anh, hết tuần này là còn 2 ngày nữa em sẽ đi. À mà, cái chị tên Diệp Vân hình như rất thích anh nha. Em ngồi làm việc cứ gọi cho em hỏi về anh mãi. Anh, hay là, anh cưới chị ấy làm chị dâu em đi.

- Anh cũng có ý định này. Tiểu bảo bối, em hẹn Diệp Vân dùm anh, anh cũng để ý cô ấy lâu rồi.

- Được rồi, anh, em về phòng thu dọn nha.

Anh và cô cùng nhau về Cẩm Địa, anh ngỡ ngàng trước chỗ ở của cô, cô sống không khác gì nữ hoàng, giường ngủ rộng lớn chứa được hơn 10 người vậy mà chỉ có cô và Khiêm ngủ. Bước vào phòng, Nam Cung Khiêm vừa nhìn thấy cha mẹ, chạy tới, anh cứ tưởng là ôm anh, ai dè, là ôm cô.

- Boss, đêm hôm qua boss có vui không?
- Đêm hôm qua có gì mà vui?
- E hèm, con nghe tiếng thở của cha tiếng ưm của mẹ mà đỏ mặt đó nha.
- Cái thằng nhóc vô sỉ này.
- Ấy boss, đừng kích động. Bây giờ làm gì đây?
- Con mau dọn dẹp đồ của con, 2 ngày nữa về Thượng Hải.
- Dạ. Cha, đêm hôm qua cha vui không?
- Vui, rất vui.
- Con biết mà.

Cô đỏ mặt, thằng nhóc này, từ bao giờ nó lại vô sỉ như vậy chứ?

Vậy là 2 ngày trôi qua, gia đình 3 người họ quay về Thượng Hải. Cô thì đến Nghiêm Nhiên làm việc, anh thì đến Nam Cung, còn Khiêm thì đến nhà trẻ.

Tại nhà trẻ...

- Hôm nay chúng ta có học sinh mới. Em vào đi.

Nam Cung Hiên phiên bản thu nhỏ bước vào, lịch lãm oai phong, lạnh lùng, khuôn mặt điển trai.

- Em giới thiệu đi.
- Nam Cung Khiêm.

Cậu vừa cất tiếng lên, các bạn nữ trong lớp ai cũng ánh mắt long lanh nhìn cậu, thật quá đẹp trai mà. Duy chỉ có một bạn gái là nhìn cậu ánh mắt khinh thường.

- Thưa cô, em muốn ngồi cạnh bạn đó.

Cậu chỉ vào bạn gái đó, nhìn cũng dễ thương ấy chứ. Cậu bước xuống bàn.

- Nè, tôi thích bạn rồi đó.
- Cậu đừng có kiêu.
- Tôi đã quyết định, sau này cậu sẽ gả cho tôi.
- Tôi không đồng ý.
- Cậu còn cãi tôi sẽ hôn cậu.
- Cậu dám...

Cậu chồm tới hôn bạn gái đó. Cả nhà trẻ ai cũng ghen tị. Về nhà, cậu bám sát mẹ mình, khiến cho Nam Cung Hiên như muốn khóc, đuổi hoài không đi.

- Con trai của cha, con vô sỉ quá đó, con tránh xa mẹ con ra.
- Cha mới là vô sỉ, mẹ là của con.
- Mẹ là vợ của cha.
- Bây giờ con muốn cha đáp ứng một điều kiện.
- Nói đi!
- Con muốn cưới bạn Hứa Khả Nhi học cùng nhà trẻ, bạn ấy rất dễ thương.

- Con nói gì? Con muốn cưới vợ?

Liều Nhiên nghe xong dở khóc dở cười lên tiếng.

- Mẹ còn dám mở miệng con liền hôn mẹ.

Con trai của cô nói là làm, cô không mở miệng nữa. Anh biết được điểm yếu của cô từ con trai, mở cờ trong bụng.

- Con đi về phòng đi, ngày mai cha sẽ sang nhà bạn đó đính hôn hai đứa.

- Được rồi. Con còn muốn cưới một người.

- Con muốn cưới ai, cha đều đồng ý.

- Người đó rất giống mẹ, rất yêu con.

- Được được.

Cậu nghe xong, áp mặt vào ngực cô ngoáy ngoáy đầu.

- Con sẽ cưới mẹ.

Anh biết mình đã bị lừa.

- Nếu con cưới mẹ, bạn gái kia cha sẽ không cưới cho con.

- Vậy được rồi, con về phòng đây.

Cậu đi ra khỏi phòng, anh thì tiến đến tay đặt lên đôi 'tuyệt nhũ' của cô nắm chặt.

- Nơi này thuộc về anh, sao em dám để thằng nhỏ đó áp mặt vào hả?

- Lúc mới sinh ra nó áp vào một ngày 3 lần mà.

- Em nói sao?

- Em phải cho con bú chứ, anh nói gì vậy? Tối con trai của mình cũng ghen?

Anh bắt đầu chiếm môi cô, tay cởi từng thứ trên người cô ra. Họ ân ái với nhau đến gần sáng. Đêm nào cũng vậy, anh đều ăn cô, chỉ có những ngày đi cả của cô tới thì anh buông tha cô.

11. Chương 11: Kết Thúc

2 năm sau...

Anh đã đi làm, Khiêm đã được 6 tuổi vào lớp 1. Cô thì đến công ty làm việc, hôm đó cô thấy không khỏe nên nghỉ ở nhà. Định làm cơm mang đến công ty cho anh thì mùi cá xông vào mũi khiến cô buồn nôn. Chạy vào vệ sinh, nôn hết ra, lúc ra thì thấy nhẹ nhõm. Cô suy nghĩ, liền chạy lên phòng lấy cái hộp đựng que thử thai ra. Sau 30 phút, vẻ mặt của cô thay đổi hoàn toàn, cô mỉm cười, 2 vạch, lại được làm mẹ rồi.

Lúc này anh đang họp ở công ty, anh nhận được tin nhắn của cô. Mở ra xem 'Về nhà nhanh, bảo bảo đến rồi' anh vẫn chưa hiểu, mở to mắt, mở nữa, to hết cỡ. Người thuyết trình và mọi người nhìn anh. Lát sau anh mới hiểu, cười như điên trong phòng họp. Mọi người hoảng sợ không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Tăng lương gấp đôi cho tất cả nhân viên. Tan họp.

Cùng lúc này thì Khiêm về nhà, cô từ trên tầng bước xuống, bình thường sẽ chạy như bay đến ôm hôn con trai thật thiết, nhưng bây giờ lại đứng tại chỗ, đi chậm chậm xuống. Khiêm khó hiểu, từ đằng xa anh nhìn Khiêm, chạy đến lấy cặp đánh vào đầu Khiêm.

Cậu tức giận quát to.

- Ai, dám đánh bổn thiếu gia?

- Là cha.

- Cha, cha đánh như vậy làm sao con còn thông minh?
- Con yên tâm, con thừa hưởng từ cha, thông minh chỉ có hơn chứ không thua cha.
- Cha vô sỉ.
- Thôi vào ăn cơm.

Ngồi xuống bàn ăn đã thấy cô ngồi. Cô kêu họ dùng cơm, trong lúc dùng cơm hai cha con không ngừng đấu khẩu. Cô chịu hết nổi.

- Câm miệng hết. Anh đó ông xã, anh làm cha của hai đứa con rồi mà suốt ngày gây chuyện chọc tức con là sao? Còn con đó Khiêm, con đã là anh hai rồi mà còn trẻ con như vậy?

Hai người im miệng cuối đầu ăn cơm. Một lát sau như hiểu được gì đó, ngược đầu lên.

- Con được làm anh hai?
- Anh được làm cha?

Cô gật gật đầu. Anh và con trai vui mừng, một người thì lại được làm cha, một người thì làm anh hai.

9 tháng sau...

Bụng cô đã lớn, bác sĩ đoán trong tuần sau cô có thể lâm bồn. Khiêm suốt ngày ở bên mẹ, anh thì đem công việc về nhà. Hôm đó anh ở thư phòng, Khiêm đến gần mẹ. Cô nhìn Khiêm.

- Bảo bối, con thích em trai hay em gái?
- Trai gái gì cũng được. Nhưng con mong là em gái. Con muốn bảo vệ em.

Cậu đưa tay lên sờ bụng mẹ mình. Bỗng bụng cô truyền đến một cơn đau. Cô rơi nước mắt.

- Khiêm, kêu cha. Nhanh đi con.

Cậu đã hiểu em muốn ra gặp mình và cha, cậu chạy đến thư phòng tìm anh. Anh chạy gấp qua phòng cô, bế cô ra xe chở đi bệnh viện.

Trong bệnh viện, tiếng la thất thanh của cô vang lên. Anh ở ngoài lòng cứ không yên, sợ cô xảy ra chuyện. Khiêm thì ngồi vò đầu bứt tóc, đi đi lại lại.

Hơn 2 tiếng sau, tiếng khóc vang lên...

- Nam Cung thiếu gia, Nam tổng hạ sinh một tiểu công chúa. Bây giờ anh đi theo tôi bế đứa nhỏ.

Khiêm thì đi đến phòng mẹ, anh thì đi gặp con gái, anh chỉ muốn đánh vào mông nó một cái vì tội dám làm mẹ nó đau đến như vậy. Nhưng gặp con rồi anh lại không làm được, đứa nhỏ giống cô, vẻ đẹp ngây thơ.

Bên này Khiêm đang nắm tay mẹ, cô nhìn con trai.

- Con đã gặp em chưa?
- Cha đang mang em tới đây!
- Con gái chúng ta đây!

Anh mang đứa bé đến cho cô, cô nhìn nó, cô rất yêu đứa nhỏ này.

Khiêm nhìn em gái, hài lòng, một cô em gái xinh đẹp. Cậu tự nhủ sẽ bảo vệ thương yêu em gái thật nhiều.

- Bảo bảo, sau này anh sẽ bảo vệ em nữa bước không rời. Em có bạn trai cũng phải qua ý của anh.

Anh và cô nhìn nhau mỉm cười.

- Em con tên gì đây?
- Nam Cung Uyên.

Họ rất thích cái tên này.

Đứa trẻ đáng yêu hình như cũng thích, nó cười, Khiêm nhìn em gái vẻ mặt vui sướng.

Hai đứa nhỏ lớn lên, Khiêm 22 tuổi, Uyên 16 tuổi nhưng vẫn được Khiêm che chở, Khiêm tiếp quản 2 công ty cha mẹ, không để em gái rời mình nửa bước. Hai đứa trẻ giống như Liễu Nhiên và Liễu Thăng.

Còn anh và cô, thời gian rảnh rỗi nên đi du lịch suốt.

Liễu Thăng và Diệp Vân đến với nhau, đến nay có hai đứa con trai.

Cuộc sống của họ trải qua hạnh phúc với nhau từng ngày. Cô yêu anh, anh cũng yêu cô. Chỉ cần cô không buông tay, anh cũng sẽ không buông tay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-anh-yeu-em>